

Bélszín Kid Stardust módra

megint leáldozott a szerencsecsillagom, ráadásul túl ideges is voltam akkoriban a szertelen borivászatnak köszönhetően; szememben vad csillogás, legyöngültem; túl depressziósnak bizonyultam ahhoz, hogy fölkutassam a szokásos átmeneti, lenyugtató melót mint szállítmányozási alkalmazott vagy raktáros, így csak a húszortírozó üzemig bandukoltam el, majd besétáltam az irodába.

nem láttam már itt korábban? kérdezte a főszér.

nem, hazudtam.

2 vagy 3 éve már jártam ott, megcsinálták a papírmunkát, az orvosi vizsgálatot meg a többit, azután levezettek a lépcsőn, 4 emelet mélyre, miközben egyre hidegebb és hidegebb lett, a zöld padló csillogott a vértől, a falakat is zöldre festették. elmagyarázták teendőimet – megnyomok egy gombot, majd a falban lévő lyukban keletkezett valami zaj, mintha hátvédek ütköznének vagy elefántok zuhannának egymásra, és már érkezett is – valami élettelen, jó sok belőle, csupa vér, azután egy alak tovább magyarázott, fogod és ráhajítod a teherautóra, aztán megnyomod a gombot, és jön a következő, majd elsétált. amikor eltűnt, levettem a köpenyt, a sisakot, a csizmát (3 számmal kisebbet adtak), fölsétáltam a lépcsőn és elonnan. most visszatértem, megint legyűrtek.

kissé öregnek tűnik a munkához.

meg akarok erősödni. kemény munka kell, jó kemény robot, hazudtam.

bírni fogja?

tele vagyok energiával. régebben boksoltam. a legjobbak ellen harcoltam.

oh, igen?

bizony.

hm, látszik az arcán. akadhatott közte néhány ádázabb.

ne is törődjön az ábrázatommal. gyorskezü voltam. most is az vagyok. néha le kellett feküdnöm, adni kellett a látszatra.

követem a bokszot. nem emlékszem a nevére.

a Kid Stardust néven küzdöttem.

Kid Stardust? nem emlékszem Kid Stardustra.

Dél-Amerikában, Afrikában, Európában és a szigeteken bokszoltam. porfészkekben. ezért tátong ennyi lyuk a munkavállalásimban

– nem szeretem leírni, hogy bokszoló, mert az emberek azt hiszik, tréfálok vagy hazudok. nem érdekelnék az üres részek a papíromon, a pokolba az egésszel.

rendben, holnap reggel 9:30-kor jelenjen meg az orvosin, azután berakjuk valahova. azt mondta, kemény munkát akar?

hát, ha van valami más...

nem, mostanában aligha. tudja, maga nagyon 50-hez közelinek tűnik. azon töprengék, helyesen cselekszem-e? nem szeretjük az olyan embereket, akik csak az időnket pazarolják.

én nem akárki vagyok – hanem Kid Stardust.

oké, kisapám, nevetett föl, benyomunk MELÓZNI!

nem tetszett, ahogy ezt mondta.

2 nappal később átsétáltam az ellenőrző kapun, majd be a fakalyibába, ahol fölmutattam a munkalapomat egy aggastyánnak rajta a nevemmel: Henry Charles Bukowski, Jr., ő pedig továbbküldött a berakodóhelyre – valami Thurmant kellett keresnem. elindultam. az emberek sorban ültek egy fapadon, és úgy néztek rám, mintha homokos vagy nyomorék volnék.

lazán, megvető tekintettel (én annak gondoltam) néztem vissza rájuk, s a legjobb alvilági modoromban mordultam föl:

hol van Thurman? hozzá küldtek.

valaki felé bökött.

Thurman?

na?

maga alatt melózik.

tényleg?

tényleg.

végigmért.

hol a csizmája?

csizmám?

nem adtak, mondtam.

benyúlt a pad alá, és odanyújtott egy pár csizmát. kemény, meredt, ócska lábbelik. föl húztam. a régi történet: 3 számmal kisebb. lábujjaim összeszorultak, hátragörbültek.

azután egy véres köpenyt meg egy bádogsisakot nyomott a kezembe. ott álltam, miközben rágyújtott egy cigire, vagy ahogy az angolok mondanák: miközben rágyújtott a cigarettájára. higgadt, férfias lengetéssel dobta el a gyufát.

gyerünk.

csupa néger, s amikor elindultam, úgy méregettek, mintha mind Fekete Muszlim lenne. majdnem hat láb magas voltam, de valamennyi nagyobbra nőtt nálam, ha meg éppen nem, akkor 2-szer vagy 3-szor szélesebbre.

Charley! kiáltotta Thurman.

Charley, villant belém. Charley, akárcsak én. ez jó.

már izzadtam is a bádög fejedő alatt.

rajta, DOLGOZNI!

jézus krisztus, ó jézus krisztus. mi történt az édes, lágy éjjelekkel? miért nem Walter Winchell-lel történik mindez, aki hisz az Amerikai Útban? hát nem én voltam az egyik legzseniálisabb antropológia hallgató? mi történt?

Charley átvett, majd beállított egy fél háztömb hosszú, üres teherautó elé, amelyik bent állt a rakodóhelyen.

várjon itt.

egyszer csak jó pár Fekete Muszlim rohant elő talicskákat tolva, amiket koszos, csomós fehér festék borított, mintha tyúkszart keverték volna hozzá. mindegyik talicskában pedig sonkakupacok lebegtek a kevéske vizes vérben. nem, dehogyis lebegtek, vesztegeltek benne, mint az ólom, mint az ágyúgolyók, mint a halál.

az egyik srác fölugrott mögém a platóra, a másik pedig hajigálni kezdte a sonkákat; elkaptam őket és továbbdobtam a mögöttem lévő alaknak, aki megfordult, azután bevágta a sonkát a jármű belsőjébe. a sonkák csak jöttek egyre gyorsabban és GYORSABBAN, ráadásul egyre nehezebbek lettek. amint eldobtam a sonkát és visszafordultam, már jött is a másik felém a levegőben. tudtam, hogy próbálnak megtörni. rövid idő alatt csurom víz lettem, mintha vízcsapokat nyitnának ki ütközésig, fájt a hátam, sajogtak a csuklóim, karjaim szaggattak, mindenem fájt, s már a legutolsó, lehetetlen adagnyi gyengécske energiákat éltem föl. alig láttam, alig bírtam rávenni magam, hogy elkapjam megint a sonkát, azután továbbhajítsam, elkapjam a következő sonkát, azután továbbhajítsam. lubickoltam a vérben, s a lágy, élettelen, nehézkes PUFFANÁSOK, csak nem akartak szünni, a sonka kicsit egy női segg érzetét adja, én pedig túl győnge vagyok, hogy kinyissam a számat, és kipréseljem a mondatot, hé, mi az ISTENVERÉSE van veletek fiúk? a sonkák csak jönnek, én meg forgolódom ideszögezve, akár egy bádögsisakos férfi a kereszten, s ők csak rohannak a teli talicskákkal, sonkák, sonkák, aztán végre üresek, én pedig csak állok ott

inogva, miközben sárga villanyfényt lélegzek be. éjszaka a pokolban. ami azt illeti, mindig is szerettem az éjszakai melót.

gyerünk!

elvittek egy másik terembe. a túlsó fal tetején lévő hatalmas részben, fönn a levegőben félmarha lógott, vagy nem is, egész, igen, egész marhák, gondolj bele, mind a négy láb, aztán az egyik elindult a lyukon keresztül a kampón himbálózva, csak az előbb ölték le, majd megállt pont fölöttem, ott csüngött le a kampóról, éppen a fejem fölött.

most vágták le, gondoltam, kicsinálták a nyavalyást. hogyan különböztetik meg a munkást a marhától? honnan tudják, hogy nem szarvasmarha vagyok?

RENDBEN – INDULJON A SZVING!

szving?

pontosan – TÁNCOLTASD MEG!

mi?

ó, jesszusom! GEORGE, gyere ide!

George beállt a marha alá. megragadta. EGY. előreszaladt vele. KETTŐ. visszaszaladt vele. HÁROM. jó messzire előreszaladt vele. a marha majdnem teljesen vízszintes helyzetbe került. valaki megnyomott egy gombot, és már meg is volt neki. megvolt a világ húspiacai számára. a délután 2 órai világ ostoba, kipihent, szeszélyes, pletykás feleségei számára, ahogy háziköpenyeikben rúztól vörös cigarettáikat szívják, s nem éreznek szinte semmit.

aláállítottak a következőnek.

EGY.

KETTŐ.

HÁROM.

az enyém volt. élettelen csontjai az én élő csontjaimmal szemben, halott húsa eleven hússal szemben, a csont meg a súly pedig táncra hívott, Wagner operáira gondoltam, hideg sörre, egy szexi muffra, amint szemben ül velem a heverőn, lábait magasan keresztbe veti, kezemben ital, és lassan, biztosan becsempészem magam testének üres fejecskéjébe, Charley elordította magát AKASZD BE A KOCSIBA!

elindultam a teherautó felé. a gyermekkorom amerikai iskolaudvarain megtanított, legyőzöttségből fakadó szégyenérzetből tudtam, hogy nem dobhatom le a marhát a földre, mert gyávának tar-

tanának, puhánynak, s így nem érdemelnék sokat, csupán gúnyos grimaszokat, nevetéseket, ütéseket, Amerikában győznöd kell, más út nem létezik, meg kellett tanulnod küzdeni a semmiért, kérdezősködés kizárva, ráadásul ha ledobnám a marhát, valószínűleg újra föl kellene emelnem. sőt, be is mocskolódna. Nem akarom összekoszolni, vagy inkább – nem akarják, hogy bemocskolódjon.

besétáltam a járműbe.

AKASZD FÖL!

a tetőről lelógó horog oly gyászosnak tűnt, mint egy köröm nélküli, emberi hüvelykujj. hagytad hátracsúszni a marha hátulját, majd megragadtad az elejét, aztán újra meg újra odanyomorgattad a kampóhoz, de sehogy sem akart átlukadni. ANYAI PICSA!!! csak porc meg zsír, szívós, ellenálló.

GYERÜNK! GYERÜNK!

mozgósítottam utolsó tartalékaimat, és átdöfte a horog, gyönyörű látvány volt, kész csoda, átszaladt a kampó, a marha ott csüng lecsúszva a vállamról, magában, a húsbolti cseverészőknek meg az otthonkásoknak.

MOZGÁS!

egy 285 font súlyú, arcátlan, erőtől duzzadó, friss, vérengző néger jött be, egyetlen roppanással fölakasztotta a sajátját, majd le-nézett rám.

vonalba' így maradjunk!

oké, fasza.

megálltam előtte. várt rám a következő marha. ahányszor megérkezett egy, biztos voltam benne, hogy az utolsó lesz, amelyikkel elbírok, de tovább mondogattam magamnak

még egyet

csak még egyet

azután

kiszállok.

bassza meg.

arra vártak, hogy földajam, láttam a tekintetekben, a mosolyokban, amikor azt hitték, nem nézek oda. nem akartam tálcán kínálni nekik a győzelmet. fogtam a következőt: az egykor sikeres, mára szerencsétlen játékos utolsó nekilendülésével kaptam a hús után.

2 óra múlva valaki elkiáltotta magát, SZÜNET.

megcsináltam. tíz perc pihenő, kávé, és soha sem tesznek taccsra. elindultam én is mögöttük a büfékocsi felé, ami akkor állt oda. lát- szott a sötétben, ahogy a kávéból száll föl a gőz; fánkokat, cigit, kávékortákat, szendvicseket világítottak meg a lámpák.

HÉ TE!

Charley volt az. Charley, akárcsak én.

igen, Charley?

mielőtt nekifogsz a pihenődnek, pattanj be a teherautóba, és állj el vele a 18-as parkolóba.

az a kocsi volt, amelyiket épp most rakodtunk tele, a fél háztömb hosszú. a 18-as állás az udvar másik végében.

sikerült kinyitnom az ajtaját és fölmásznom a fülkébe. leültem a lágy bőrülésre, ami olyan kellemes érzést nyújtott, hogy megsejtet- tem, ha nem küzdök ellene, menten elaludnék. nem voltam teher- autósófőr. lenéztem és úgy tűnt, legalább fél tucat sebességváltó, fék, pedál meg bigyó hemzsegett benne. elfordítottam a kulcsot, si- került beindítanom a motort. addig játszogattam a pedálokkal és váltókkal, amíg gurulni nem kezdett a jármű, majd keresztülhajtot- tam az udvaron a 18-as állásba, közben pedig azon rágódtam – mire visszajutok, a büfékocsi továbbáll. ez tragédia lenne rám nézve, igazi tragédia. leparkoltam az autóval, leállítottam a motort és ültem ott még egy percig a bőrülés lágságát élvezve. azután kinyitottam az ajtót, majd nekikezdtem lekászálódni. elvitettem a fokot vagy tudom is én mit, és lezuhantam a földre véres köpenyes- tül, krisztussisakostul, mint akit meglöttek. nem fájt, nem éreztem semmit. még éppen időben keltem föl ahhoz, hogy lássam elhajtani a büfékocsit a kapun keresztül ki az utcára. a többiek közben nevet- ve és cigarettázva indultak vissza a rakodó felé. levettem a csizmát, a köpenyt, a bádogsisakot, és elsétáltam az udvar elején lévő viskó- ig. a köpenyt, a sisakot meg a csizmát bevágtam a kisablakon. az öreg kisandított:

mi az? itthagya ezt a FRANKÓ munkát?

mondja meg nekik, hogy postázzák ki a csekkemet 2 órától, vagy azt, hogy dugják föl a seggükbe, szarok rá!

kisértáltam. átmentem a túloldali mexikói bárba, ittam egy sört, majd fölugrottam egy buszra, ami visszavitt a szállásomra. az ame- rikai iskolaudvar ismét legyőzött.

Domokos Tamás fordítása